

nevet, vagy
 Ezt is úgy,
 írott betűt
 . A rejtvé-
 d egy r-et
 jó magyar
 nek is?...
 hug és öcs,
 ékessége a
 más nyelv
 a szerzőjé-
 zokás, hogy
 kát. P. o. :
 címüeket.
 helyett ez
 nek a cím-
 Lala szer-
 isnak, nem
 Beck Ernő.
 gondolatban
 ban, hogy
 od, külön-
 masszal. —
 hetném, el
 csak hogy
 se annak
 — Cséry
 sorába nem
 följebb egy
 mind egyre
 e jelentkez-
 mat küldé-
 nem jelen-
 már ahhoz
 essze Bras-
 ban lakik.
 néni. Ör-
 i. A kedves
 nrad Elza.
 Mdralý (?)
 amely értel-
 om stbnek
 man álltok
 találok az
 etem? Sze-
 « nem ád
 zámban.

vehetem.

Dessewffy

ókon!
F. b.

et.
ten.

KIS NAP

... HOZOTT A FOGAI KÖZT VALAMIT. (Lásd a 325. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

JÉG HÁTÁN AZ ŐS-ERDŐBEN.

— Elbeszélés számos képpel. —

Az »Omas és Lalla« szerzőjétől.

(Folytatás.)

ELKÉPZELHETŐ, mennyire kíváncsi volt Tom, hogy ugyan micsoda nevezetes fölfedezés az, amire Nero a gazdáját rávezette. Izgatottan hajolt le ő is a jégre, vizsgálgatta a nyomot, de nem látott egyebet mint farkas-körmöktől eredő karmolásokat és korcsolyától hasított barázdát. Akár hogy vizsgálta is, nem talált semmi különbséget; az eddigi nyom is csak éppen ilyen volt.

— Mi különöset lát, Gordon bácsi? kérde. Én . . . igazán . . . nem látok semmi eltérést az eddigi nyomtól.

— Meghiszem. Nem igen gyakorlott a szemed. Nézd csak jól: a korcsolya nyoma van-e a karmolástól el-eltörölve, vagy pedig a korcsolya barázdája nyomta-e le a karmolásokat?

— Ó, az jól látszik . . . a korcsolya barázdája egészen tiszta és sima . . .

— No lásd! Mit bizonyít ez?

— Hát . . . hát nem tudom.

— Ejnye no! Egyszerű a dolog: a korcsolyás később járt itt, mint a farkasok.

— Akkor hát Bob megmenekült! ujjongott Tom.

— Az semmikép sem következik belőle; annál kevésbé, mert ez a nyom alig ha a Bob korcsolyájának a nyoma. Más valaki járt itt!

Tom álmélkodva nézett az öregre. Aztán lehajolt, újra vizsgálgatta a nyomot és ami első izben éppenséggel nem ötlött szívébe, azt most egészen jól látta: a barázda a jégen sokkal szélesebb és mélyebb is volt, mint amelyet künn a folyón láttak.

Semmi kétség, ez más-valakinek a nyoma, nem a Tom pajtásé.

Ez a fölfedezés egészen megzavarta a fiút. Most már éppenséggel nem tudta, mit gondoljon a dologról. De maga az öreg vadász is láthatólag meg volt akadva, mereven állt ott és leste a kutyája mozdulatait. Nero pedig ide-oda futkosott, folyvást a jégre tartva az orrát; a szűk öbölnek hol az egyik, hol a másik partja közelében szaglálózott, míg nem végre a jobb partnál megállt, magasra emelte a fejét és újra vinnyogó hangot hallatott.

— Megint talált valamit, szólt az öreg. Iziben ott termettek. Csakugyan újabb korcsolya-nyomot láttak, még pedig ezuttal ismét a Bob finom acél korcsolyájának vékony nyomát. De, ami újra meglepte őket, farkasok nyoma nem látszott közvetlenül a korcsolya nyoma mellett.

— Hm! Furcsa . . . de azt hiszem, mégis értem, tünődött Gordon bácsi. Az öböl oly keskeny, hogy Bob itt már nem boldogulhatott kanyargásokkal, fordulásokkal, tehát csak nagy sebességével iparkodott menekülni. Ugy látszik, jócskán előre jutott, a farkasok pedig mivel sokan voltak, a jég közepén követték. De innen már nincs messze az öböl vége, hát az a kérdés, odáig vagy onnan túl utól nem érték-e?

Tom ekkor hirtelen megragadta az öreg karját és hátra felé mutatott.

— Nézze! Nézze!

A folyó felől egy korcsolyás közeledett (Lásd a képet a 324. lapon.) s Tom az örvendő izgalomtól remegve kiáltott fel:

— Ott jön Bob!

Az öreg vadász gyorsan megfordult; de alig pillantott a közeledő alak felé, már véget is vetett a Tom nagy örömeinek.

— Az nem Bob. Sokkal nagyobb.

Néhány másod-percz mulva már Tom maga is látta, hogy csalódott. Sőt már rá is ösmert a közeledőre.

— Ó, hisz ez Dick! Egy kis darabon versenyt korcsolyáztunk vele ma este.

Valóban ő volt, a jeles korcsolyázó. Rövid idő alatt ott termett mellettök és kiünt, hogy egy-azon járatban vannak.

Dick, miután a két fiut, akik vele versenyezni akartak, oly gyorsan és alaposan csuffá tette, vígan siklott odább. Pusztá kedvtelésből korcsolyázgatott, mellesleg benézett a Gordon bácsi házába; de nem találván otthon az öreget, még jó darabon korcsolyázott tovább. Neki is akadt több farkassal találkozása, de már ő igazán csöppet sem félt tőlük; amily mesés gyorsasággal ő odább siklott, valóban nevetetett is az ordasokon. Egy-két pillanat alatt ugy elmaradtak tőle, hogy abba is hagyták az üldözést, vissza kullogtak a partra.

Egyszerre azonban eszébe jutott Dicknek valami, amitől, jó szivü fiatal ember lévén, nagyon elmúlt a nevető kedve.

— Ha Tom és Bob találkoznak farkassal, rosszul járhatnak. Derék fiuk, de még nem birnak oly sebesen korcsolyázni, hogy farkasok elől menekülni tudnának. Gyors lábuk van ezeknek a bestiáknak. Csak baj ne érje azt a két fiút!

Nem volt többé nyugta. Vissza fordult és figyelve, jobbra-balra nézegetve korcsolyázott haza felé. Egyszer mint ha valami dörrenést hallott volna messziről, éppen abból az öbölből, a hol most Gordon bácsival és Tommal beszélget; befordult tehát ide; ám de nem látott, nem hallott aztán semmit, tehát odább ment ismét a folyón.

Az a másik, szélesebb nyom csakugyan az ő korcsolyája nyoma volt. Lassanként mármár megnyugodott, hogy a két fiunak talán mégsem esett baja; de mikor nagy darabon haladt haza felé és nem érte őket utól, megint csak aggódni kezdett.

— Talán betértek Gordon bácsihoz. Megnézem.

Megfordult és rövid idő alatt ott termett az öreg vadász házánál, kevéssel az után hogy Gordon bácsi és Tom távoztak. Az ajtó előtt heverő agyonlőtt farkasok láttára mindjárt tudta, hogy itt minden esetre történt valami; de kivel és mi? Hiába nézegetett szét, hiába kiáltozott, nem látott senkit, nem hallott semmit. Ismét a jégre ment tehát is megindult lefelé. Messziről meglátta Gordon bácsiékat, amint az öbölbe fordultak; ide sietett utánok.

Ezeket Dick röviden és hamar mondta el; viszont Tom közölte vele, mennyire aggódik Bob miatt. Gordon bácsi pedig így szólt:

— Lássuk csak! Lehet valami haszna, hogy Dick ide jött. Mert, mondd csak Dick barátom: innen még messze lefelé jártál?

— Bizony jó darabon.

— És vissza-jövet nem találkoztál Bobbal?

— Mondom, hogy semmi nyomot sem láttam.

— Akkor hát Bob nem ment tovább a folyón lefelé, mert különben okvetlenül találkoztál volna vele vissza-jövet, vagy legalább valami nyomát láttad volna, ha... izé... ha a farkasok... elbántak volna már vele. Az tehát bizonyos, hogy ide fordult be és innen többé nem tért vissza a folyóra.

— Magam is azt hiszem, mondá Dick.

Itt köllött lennie, mikor azt a dörrenést hallottam . . . mint ha lövés dördült volna.

— Az baj! szólt Gordon bácsi. Csaku-

gyan volt nála pisztoly, de csak két töl- téssel; és ha lőtt, akkor már nagyon meg lehetett szorulva.

. . . KORCSOLYÁS KÖZELETT. (Lásd a 322. lapon.)

A sok veszedelmet látott vén vadásznak bizony remegett a hangja, amint ezt mondta.

De gyorsan leküzdötte izgatottságát és megint nyugodtan mondá:

— No, a lövés azért még nem bizonyít semmit. Dologra. Keress, Nero!

Az okos eb, mint ha minden szót értett volna, újra megindult és szaglálózva haladt előre. Gordon bácsi és a két ifju lassan követték, figyelmesen nézegetve jobbra-balra valami biztosabb nyom után. De csak nem láttak semmit.

— Gordon bácsi! szólalt meg Tom, nem volna-e jó, ha jelt adnék Bobnak?

— Miféle jelt?

— Sokszor jártunk együtt az erdőben és hogy nagyon messzire ne szaladjunk egymástól, füttyös jelben állapodtunk meg. Időnként füttyengettünk egymásnak, így mindig tudtuk egymásról, ki hol van.

— Jó gondolat, fiam. Füttyents!

Tom a mutató ujját a szájába illesztve, éleset, hatalmasat füttyentett, mely okvetlenül nagyon messzire hatott el a csöndes éjszakában. Feszülten figyeltek mind a hárman. Messziről hallatszott is hang, de az farkas-üvöltés volt: hosszan elnyújtott, szinte fájdalmas vonítás; mint ha azt akarta volna az éhes ordas mondani, hogy sovároghva várja a találkozást avval, aki füttyentett.

A fene-vad üvöltésével persze nem törődtek. Tom másodszor is, harmadszor is füttyentett; de mind hiába hallgatóztak, válasz-fütty nem érkezett.

Ez nagyon rossz jel volt, azt mind a hárman könnyen belátták. A kis öbölnek már majdnem a végén jártak; Bob innen, sarkában a farkasokkal, nem futhatott messzire a szárazon; hallania kellett a pajtása jól ismert füttyét, ha ugyan még él. Ha meghallja, bizonyosan ráismer és felel is. Hogy nem felel, az nagyonrossz jel.

Ezt azonban mindegyikük csak gondolta, szólni egyikük sem szólt. Egyik sem akarta

a maga szomorú gondolatával busítani a másikat. Tovább haladtak tehát Nero után. A kutya jócskán előre jutott ezalatt és nagyon határozottan ment előre, koronként hátra pillantgatva, vajj' követik-e? Egyszerre aztán nagyot vakkantott és a helyett, hogy tovább ment volna, megfordult és sebesen futva jött vissza feléjük.

— Mi lelte, hogy vissza jön? kétdé Tom csodálkozva.

— Mindjárt megtudjuk. Ok nélkül nem teszi, felelé Gordon bácsi.

— Hoz valamit, jegyzé meg Dick.

A kutya csakugyan hozott a fogai közt valamit (Lásd a képet a czimlapon.) Hogy mit, arra még akkor sem tudtak ráismerni, mikor már egészen közelre ért; mint ha valami hosszabb szőrű állatka volna. Nero maga nagyon fontosnak hihette a leletet, mert nagyon sietett vele; mindnyájok nagy csodálkozására pedig nem a gazdájához vitte, hanem a Tom lába elé tette le. Tom lehajolt, fölvette s amint jól megtekintette, remegő hangon kiáltott fel:

— Ez a Bob kucsmája!

Az volt. Szép, új prémből való erős és meleg süveg, melyen meglátszott, hogy farkas foga tépdeste és marcangolta.

— Ó Istenem! szólt Tom s majdnem sirva fakadt, most már... ugy-e... Gordon bácsi... most már bizonyos, hogy szegény Bobnak vége! Szét tépték a farkasok!

— Már... már alig kétséges! mondá Dick szomoruan. Szegény jó Tom!...

— No, azért még sem bizonyos, jegyzé meg az öreg vadász. A kucsma persze az ordasok fogai közt volt, meglátszik rajta... de ebből még nem következik okvetlenül, hogy Bob is a körmükbe került. Elveszt-hette a sipkát... vagy talán eldobta.

Ez nagyon vékony remény-szalacska volt, de Tom mégis mohón kapott rajta.

— Igaz, igaz! Még nem bizonyos.

— Bizonyos csak az, hogy Bob innen már nem juthatott messzire. Most már rövid idő alatt rá kell találunk.

— Siessünk! türelmetlenkedett Tom.

— Jó, jó, majd én meg Dick sietünk, felelt az öreg. Hanem te, fiam . . . jobb lesz, ha egy kicsit hátrább maradsz. Várj itt. Mert hát, tudod, ha mégis . . . no, majd kiáltunk, ha találunk valamit.

Gordon bácsi és Dick, a szimatoló Nerót követve, megindultak az erdő felé, Tom pedig lassan követte őket. Tudta ő jól, miért kell hátra maradnia. Gordon bácsi nem akarja, hogy ő is mindjárt ott legyen, ha mégis beteljesednék, amitől félnek: hogy szegény Bobnak szét marcangolt tetemének maradványaira bukkannak rá.

— Ó! Ez borzasztó volna! mormogta Tom megremegve.

Izgatottan nézett a távozók után. Lassan lépegettek, mert Nero is lassan haladt előre. Egyszerre azonban neki iramodott, vagy ötven lépésnyire futott, aztán megállt. Gordon bácsi és Dick hamar ott termettek. Tom messziről is látta, hogy valamit nézegetnek, de nem a nyomot a jégen. A következő pillanatban pedig Dicknek a hangja hallatszott:

— Gyere hamar, Tom! Találtunk valamit!

(Folytatása következik.)

A NÉGYLÁBU RENDŐR.

— Igaz történetke. —

EGY társaságban minap az állatok okosságáról, finom érzék-szerveiről folyt a szó. Majd mindenki tudott egy-egy érdekes példát; de legérdekesebb volt a következő, melyet egy teljesen szava-hihető ur beszélt el:

Utra készültem s a pálya-házba elkísért egy jó barátom is, akinek igen szép, okos kutyája volt. Kutyát nem szabad a váró-terembe bevinni, barátom tehát az ajtó előtt ráparancsolt:

— Caesar, fekédj le és maradj itt!

Az eb lefeküdt, nem is mozdult helyéből; mi pedig bementünk a terembe. Nagyon sokan voltak benn, szinte tolongtak.

— Jó, hogy nem kell soká várni, mondtam.

— Még jó negyed órát, felelé barátom.

Önkénytelenül a zsebébe nyult, de aztán ijedten szólt:

— Az órá! Kilopták a zsebemből! Pedig az imént még megvolt.

Nem ritka dolog az ilyen zseb-tolvajlás. De annyi ember közt kire lehessen ráfogni? Bajos, csak úgy vaktában bárkit is gyanúsítani. Negyed óra múlva pedig a vonat indul, talán épp a tolvaj is elutazik, akkor örökre vége az órának.

— Várj csak, szólt barátom. Talán sikerül rátalálnom.

Aztán hangosan, hogy mindenki hallhassa, kiáltá:

— Tolvajlás történt, tehát felszólítok mindenkit, hogy néhány perczig maradjon itt a teremben. Senki se távozzék!

Ő maga kiment és pár pillanat múlva az állomás-főnökkel és a Caesar kutyával tért vissza. A kutyával a mellénye zsebét szolgáltatta, aztán így szólt hozzá:

— Keresd!

Sokan nevettek, de csak rövid ideig. A kutya körül járt, mindenkinél szaglálózott, végre egy urias külsejű férfinál megállt és erősen szimatolgatta a zsebét. Barátom és az állomás-főnök oda léptek és felszólították az idegent, üritse ki a zsebét.

Az idegen eleinte nagy haraggal utasította vissza a felszólítást, de nem tágitottak, megmotozták az idegent és . . . az óra előkerült.

• Az előkelő külsejű ur . . . zsebtolvaj volt. Persze elfogták.

FRISS VIZET TESSÉK!

— Beszélyke. —

— Me-hett!

Harsányan hangzott végig a hosszú kocsi-
sor mentén a kalauz hangja, a gép nagyot

füttyentett s a vonat kidübörgött az állomásról. A vasuti tisztviselők, szolgák, betértek a pálya-házba, hogy egyéb dolgukat végezzék, amíg újabb vonat nem érkezik. Az öreg Agnes néni is letette kancsóját, poharait a sarokba, biztos helyre ám,

KIFUTOTT A TEJ.

— Szomorúságosan mulatságos történet. —

(7 rajzolatban.)

I.

*Majszterné asszonyom majsztramnak azt mondja:
Mig kimegy a kertbe, tejre legyen gondja.*

ahol föl nem döntik, el sem török vigyázatlanul sürgő-forgó emberek; aztán szépen lassan kibandukolt a pálya-ház külső oldalára, ahol hűs árnyék kínálkozott. Leült az egyik padra és elégedett mosolygással kellemes munkához látott; a zsebéből egész

maroknyi krajczárt vett elő, azt olvasta össze.

— Ni! A bizony... tizeske is van közte. Én nem kaptam... az a kópé Berczi szerezte. Bekötötte a pénzt a babos kis kendő csücskébe, aztán kényelmesen hátra dőlt.

— No, most pihenhetek, míg egy vonat érkezik . . . a budapesti most a soros . . . Nagyon jó meleg van! Szomjas lesz az utas nép.

Abban ugyan csalódott az öreg asszony, hogy most majd pihenni fog. Alig hogy

belé kezdett volna: innen is, onnan is elő bukkant hol egy leány, hol egy fiu, és mind egyenest Agnes néni felé sietett. Aki előbb jött, oda ült melléje a padra; a többi szemközt ácsorgott, s ha megunt, a földre kuporodott. Nem voltak kényes urfiak és

KIFUTOTT A TEJ.

II.

*Majsztramnak pediglen az jár az eszébe':
Mig az asszony künn jár, elnéz a csapszékbe.*

kisasszonyok, hanem egyszerű falusi gyerkőcök. Némelyik bizony még a cipőjét, eszmáját is otthon hagyta. Minek az ilyen jó meleg és száraz időben?

— Agnes néni, meséljen valamit! kezdték rá a gyerekek.

— Ugyan mit mesélnék? Aztán nem is futja ki az időbül, mindjárt itt lesz a vonat.

— Hát csak valami kurta mesét, csak akkorkát, mint a nyulacska farka!

— Persze! De mikor vége, újra kunyoráltok, aztán elszalad előlem a masina.

— Ne féljen semmit, Ágnes néni, itt vagyok én! szólt egy élénk szemü, vidám képü nagyobb fiu.

— No jól van, ha te vigyázol, akkor hát mesélek.

Nem tudott a faluban senki ugy mesélni,

mint az öreg Ágnes néni. Télen a szegényes házikójába gyültek a gyerekek, nyáron pedig kijöttek utána ide a pálya-házhoz, mert az öreg asszony most kora reggeltől késő estig itt töltötte az időt, itt kereste meg a kenyerét még télire is. Ő volt a

KIFUTOTT A TEJ.

III.

*A Miska inasnak meghagyja keményen,
Amig odajár, a tejre gondja legyen!*

vasuti állomás viz-árus asszonya, jó friss vízzel várta a vonatok utasait, végig kiáltozva a kocsik mentén:

— Friss vizet tessék!

Nem éppen fényes kereset, de nem is legrosszabb; mikor nagy a meleg, akkor

az eltikkadt utasok kapva kapnak egy pohár friss vizen. Máستól pedig nem kaphattak, csak Ágnes nénitől, mert ott más nem foglalkozott viz-kereskedéssel. Tehette volna más is, de nem tette. Mind így gondolkozott:

— Minek rontsam szegény öregnek a keresetét? Elég nehéz sor az neki. Jobb napokat látott ő hajdan, sok jót is cselekedett, míg aztán a szerencsétlenség tönkretette. Jó, hogy még ezt bírja.

Nagyon jól biz' a szegény öreg asszony

már ezt sem bírta. Most is, amint a gyerekek népségnek mesélgetett, szívesen üldögtelt volna tovább is ott, mikor Berczi fölugrott a földről. Mert megszólalt a villamos jelző harang.

— Közeledik a vonat!

KIFUTOTT A TEJ.

IV.

Deczi pálinkáját még meg sem is itta:

»Majsztrám, kifut a tej!« — rohan be a Miska.

Pedig Ágnes néni még nem is ért a meséje végére.

— Ó, még messze van a vonat, még befejezheti a mesét, biztatták a gyerekek.

— Nem lehet. Üres a korszóm, a kutra köll mennem vizért.

— Maradjon csak, Ágnes néni! szolt Berczi. Majd én megmeritem a korszót.

Már el is futott, Ágnes néni pedig szépen bevégezte a mesét. Mire elkészült, épp ideje volt, hogy bemenjen a pályaudvarra, a berobogó vonathoz. Berczi ké-

szen várta a teli korsóval és a nagy füles poharakkal.

— Friss vizet tessék!

Forró nyári nap volt, a vasuti kocsik ablakaiból minden felől kihajoltak az utasok.

— Ide, ide! Vized!

Kapaszkodott a jó öreg Ágnes néni. Azt sem tudta, melyiknek nyujtsa föl előbb a vizet. Roskatag volt már a lába, reszketeg a keze és ha nagyon sietett, csak annál kevésbé boldogult. Pedig sietnie köllött, mert a vonat csak pár perczig áll a kis

KIFUTOTT A TEJ.

V.

»Fut-e? Nosza Miska, akkor mi is fussunk,
Hogy még idejére jókor haza jussunk«.

állomáson és odább viszi az utasokat, akár kaptak vizet, akár nem. És Ágnes néninek világos veszteség, ha valamelyik utas nem olthatta a szomjuságát, mert az ilyen nem is fizetett krajczárt.

Bizony sok utas maradt volna szomjan és sok krajczárka elmaradt volna a babos

kendő csücskéből; de volt ott valaki, aki segített az utasoknak is, Ágnes néninek is a baján. Ott volt a Berci gyerek. Ő kapta el az egyik poharat és fürgén, vigan kínálhatta, sokkal harsányabb hangon, mint a gyöngye öreg asszony.

— Tessék friss vizet! Jéghideg friss

viz! Most huztam a kut mélyéből, a legislegközepéből! Olyan jó, hogy nincsen párja, mégis csak krajczár az ára! Tessék, tessék!

Igy czifrázta a kínálgatást, az utasok nevettek a vidám ficzón és vett a vízből még olyan is, aki nem volt szomjas. Minduntalan ott termett Berci az öreg asszony-

nál, hogy a korsóból tele töltse a poharat s valamelyik távolibb kocsihoz rohanjon vele. Nem is ment el erről az állomásról senki szomjasan.

Mikor aztán a vonat elrobogott, Berci átadta Ágnes néninek a poharat is, a beszédett pénzt is. Pontosán, hűségesen.

KIFUTOTT A TEJ.

VI.

*Rosszat sejt az asszony: baj lesz a konyhában;
Nosza szalad ő is: futnak ime hárman.*

— Köszönöm, fiam. Ma különösen jó, hogy segítettél. Nem tudom, mi lelt . . . úgy szédülök . . . nagyon is meleg van.

Melegnek meleg volt, az igaz, de nem ez volt az igazi ok. Betegség környékezte a szegény öreg asszonyt és mikor a követ-

kező vonat megérkezett, Ágnes néni csak támolyogva tudott a kocsi felé indulni.

— Maradjon csak, néni! szólt Berci. Majd elvégzem én magam is.

Meg is tette és egész maroknyi krajczárt szórt aztán az öreg asszony ölébe. Nem

csoda, hogy Ágnes néni szerette is az ő kis segédjét.

Estére már nagyon rosszul lett az öreg viz-árus néni és sohajtva ballagott haza.

— Ha ilyen rosszul leszek, akkor holnap talán ki sem jöhetek. Milyen kár! Olyan

jó meleg idő jár . . . annyi vizet eladhatnék!

— Ne busuljon, Ágnes néni! szólta Berczi. Ha rosszul lesz, hát csak maradjon otthon pihenjen. Majd én elvégzem a dolgát és beszámolok.

KIFUTOTT A TEJ.

VII.

*Kifutott a tej mind a lobogó tüztől,
Tüszkölnék mindnyájan rettenetes büztől.*

Erre másnap csakugyan rákerült a sor. Berczi egy-maga árulta a vizet, még pedig olyan szerencsével, hogy az öreg asszony szinte elámult, mikor Berczi este benyitott hozzá és átadta a pénzt.

— Ennyit kerestél?! Hisz ez nagyon sok! No de ebből neked is jusson, ez az igazság.

Berczi eleinte nem akarta elfogadni. Nem volt ő egészen szegény, gyerek, ellátták jó szülei mindennel. De Ágnes néni nem tágitott.

— Csak te dugd zsebre. Jó lesz labdára vagy egyéb apróságra, amit megkívánsz.

Persze hogy voltak Berczinek is holmi apró vágyai; hát nem is kérte magát, hanem zsebre dugta a pénzecskét.

Másnap is úgy volt, harmadnap is, úgy hogy Berczinek már szép summácska csörgött a zsebében. Most már öröme is telt benne; sőt azt szerette volna, ha gyorsabban szaporodik a kincse. Így, ahogy most gyarapszik, bizony sokáig fog tartani, amíg annyi gyül össze, hogy valami igazán szépet vehessen rajta.

— Az az . . . talán nem is, gyül össze annyi . . . Ha meggyógyul Ágnes néni, akkor többé nem fog osztózni.

Ez a gondolat szinte megrontotta a kedvét. De mégis mindig ezen járt az esze. Este pedig, mikor a napi bevétellel Ágnes nénihez ment, ilyenformán tünődött:

— Nagyobb részt is adhatna a keresményből nekem. No, nem akarom megcsalni . . . amit megkerestem, oda is adom neki, de hát voltaképpen nincs jussa hozzá. A korsó meg a pohár az övé ugyan, de fáradni csak én fáradtam . . . az én keresményem. Ha a magam korsóját és poharát vinném oda . . . van otthon . . .

Ágnes néni az este nagyon szórakozottnak találta kis helyettesét; nem is maradt a fiu sokáig ott. Másnap pedig, nagy csodálkozására az öreg asszonynak Berczi este nem jelent meg.

— Bizonyosan dologba vitték a szülei, gondolá.

De Berczi a következő napon sem mutatkozott és azután sem.

— Beteg . . . okvetlenül beteg, gondolá Ágnes néni. Szegény fiu!

Mert nagyon szerette.

Bele telt még több nap, míg az öreg asszony annyira föllábadt, hogy újra kibalaghatott a pálya-házhoz. A korsóját, poharait ott találta a sarokban, portól lepetten. Látszott, hogy rég nem nyult hozzájuk senki. Berczi nem járt itt, az bizonyos.

Közeledett a vonat, sietni kellett a kuthoz vízért. Amint vissza tért és a pályaudvarra fordult be, a kapus nyájasan köszöntötte:

— Isten hozta, Ágnes néni! No, szerencsésen kilábolt a bajból? Nem volt ám hátra-maradás a dologban! A Berczi gyerek hűségesen elvégezte minden nap, ugy-e? Nagyon szorgalmaskodott! Ni, most is ott ugrál már a kocsiknál.

Az öreg asszonynak majd a földbe gyökerezett a lába. Hinni sem akart a szemének, a fülének. Pedig úgy volt az. Ott kinalgatta Berczi az utasokat:

— Tessék friss vizet!

Nem sokára ő is megpillantotta Ágnes nénit, el is vörösödött a füle czimpájáig, de aztán elfordult, árulta tovább a vizet. Az öreg asszony feléje sem ment a vonatnak, csak nagyot sohajtott.

— No, hát innen is kiszorultam! Nem bírok én versenyezni a fiatalokkal. Istennem, Istenem! És hogy éppen Berczi veszi ki a számból a kenyeret!

A vasuti emberek oda gyülekeztek és lassan-lassan megértettek mindent. Berczi a maga kezére üzte most már a víz-árulást.

Maga az állomás-főnök, jó szívű derék ember, vonta kérdőre: igaz-e? Berczi úgy látta, hogy csak merész föllépéssel vághatja ki magát.

— Igaz hát! Mért adnám másnak, amit magam keresek meg? Nekem is szabad itt vizet árulnom, fogok is.

— Szabad! Szabad! Hát meg fogsz győződni, hogy nem szabad, mert mától fogva kitiltalak a pálya-udvarról. És tanuld meg, kapzsi ficzkó, hogy becsületes szívű ember nem tesz meg mindent, még ha épp szabad is; nevezetesen pedig nem kaparítja el a kenyeret a szegényebb szája elől. Most pedig takarodjál! Kapus! Lóditssa ki és többé be ne eressze ide!

Sápadtan, szégyenkezve kullogott Berczi haza felé. Annyira megzavarodva, hogy ott-hon a szülei csodálkozva kérdezték: mi a baja? Ötölt-hatolt, de nem mondta meg. Am ha azt hitte, hogy titkolhatja a dolgot, ugyan csalódott. Másnap már az egész falu beszélte, mindenki ujjal mutatott rá. A gyerekek nem fogadták maguk közé a játékhöz,

gy került öreg, fiatal, mint a bélpoklost. És azt kiáltozták feléje:

— Ni, ott megy Berczi, aki megkivánta a jó öreg Ágnes néni betevő falatját!

A saját szülei is haragosan néztek rá, mert csuffá tette a nevöket. De az volt a legrosszabb, hogy saját maga is haragudott magára.

— Csuf dolgot követtem el! A jó öreg hitt bennem, én pedig megcsaltam.

Bocsánatot akart kérni Ágnes nénitől, de nem juthatott be hozzá. Az öreg asszony újra megbetegedett, ami annál nagyobb baj volt neki, mert ha nem árulhat vizet, honnan vegyen patikára valót? Könyörületből segítette egyik-másik szomszéd, de egyik sem győzte sokáig, mindenkinek elég a maga gondja.

Mégis akadt valaki, aki gondolt rá. Egy este benyitott az állomás-főnök szolgája és jó csomó pénzt adott át neki.

— Vállalkozott valaki, hogy Ágnes néni helyett árulja a vizet, amíg fölgyógyul. A főnök ur ily feltétellel megengedte, de nem szabad megmondanom, hogy kicsoda.

— Akár ki, megáldja Isten a jóságáért, szólt könnyezve az öreg asszony.

És azontul minden nap megkapta a pénzcsekéjét, akár csak beteg se lett volna. Megszerezte magának az orvosságot és ami egyre szűksége volt; aztán lassacskán, hosszú hetek multával végre föllábadt a betegségből. Legelső útja a pálya-házhoz volt, hogy megtudja: kicsoda az a jó lélek, aki róla annyi időn át gondoskodott, érte fáradott?

Épp vonat-érkezéskor lépett a pálya-udvarba. És megint ámulva állt meg, mert jól ismert hang kiáltozta a kocsik mentén:

— Tessék friss vizet! Most huztam a kut mélyéből, annak is a közepéből! Olyan jó, hogy nincsen párja, mégis csak krajezár az ára!

Hisz' ez Berczi, a gonosz kapzsi Berczi!

És más viz-árus nincs... Akkor hát ő... Persze hogy ő! Megint pironkodva állt Ágnes néni előtt, de ez meghatottan ölelte magához.

— Nem haragszom, fiam, nem is hiszem hogy rossz fiu vagy. Csak megbotlottál; eltántoritott a pénz-vágy. De hát megbántad és volt erőd, hogy jóvá tedd a hibát. Aki ezt megteszi, nem csak bocsánatot, hanem újra szeretetet is érdemel.

Rejtett név.

Irma	Ádám
Béla	Nina
Ottó	Vilma
Sándor	Dorottya
Tamás	Ómár

Ezeket a neveket úgy helyezték egymás alá, hogy a kezdő-betűkből egy régi magyar hősnek vezeté- és keresztnéve tűnjön elő.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus tanulságos meséi“.

Száz tizennégy mese, számos fa-metszetű ábrával, díszes angol vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 19-dik számában közölt találos mese megfejtése:

Kulcs és zár.

Helyesen fejtették meg: Jeszenszky Ilona, Zsigmond Jenő, Robitsek Magda, gr. Csáky Ilona, Masjon Márta és Vili, Hampel Ferencz, Komáromy Péter, Mérey Ágosta, Turcsányi Imre, Szelke Béla, Balogh Andor, Andrassy Ilona és Dezső, Hevesy Bella és Oszkár, Keresztély Sándor, Jusztusz Hajnalka, Bárdossy Margit (Ha nem *Forgó bácsi*hoz vagy a »Kis Lap«-nak irod leveleidet, magadra vess, ha válasz vagy eredmény nélkül maradnak. *F. b.*), Vajna Gabriella, Ertl Pál, Boros Béla és Palika, Vincenti Gusztáv, Murgu Janesi, Fekete Jenő, Manheim Lajos, Herczegh Malvina, Sier Friczi, Bárdosy Valika, Ohrenstein Klára, Csiskó Anna, Kovács Mariska, Kovalóczy Rudi, Mayer Jolán, Lázár Kálmán, Hollaky Ferencz, Badios Gizi, Mader testvérek, Szitányi Mariska, Koch Nándor, Hager Ottó, Kocsiss Zoltán, ifj. Wolff Gyula, Breszlauer Blanka, Diémár Kálmán, Ebeczky Gabriella, Fleischmann testvérek, Kocsis Margit, Mihályi Juliska, Virág Juliska, Glücksthal testvérek, ifj. Somogyi Zsigmond, Török Steike, Toper-

czer Ödön, Altstock Hugo, Horváth Emil, Boros Emmike, Ney Albin, Blum Irma, Bereczely Edith, Hajdu Margitka, Mándy Thyra, Kossaczky Gyula, Retter Károly, gr. Degenfeld Ilka, Eysner Frigyes, Falcione Helena, Gyika Marianne és Alice, Jülek Jani és Tihamér, Szigeti testvérek, Richon Lili, Gáldonyi Mariska és Miklós, Gyárfás Erzsébet, Piller Géza, Granitz Manó és Ödön, Pessl Lipót, Dósa Magda, Deutsch Emil, Zorkóczy Atala, Busay Irénke és Gizike, Molnár Albert, Werkner Albert, Gajáry Márta, Graef Paula és Márta, Pfeifer testvérek (Aki még annyira gyöngé az írásban, mint a leveletek írója, vonalzott papírost használjon az írásra! *F. b.*) Esterházy Erzsébetke, Kovács Annuska, Reé György (Akad-e nálatok olló? *F. b.*), Götz Irén (Hát olyan nagy dolog az, megnyirni a papíros szélét? *F. b.*), Zmeskáll Istvánka, Woida Margitka, Szakáll Paula, Záborszky Mariska és Dezső, Benedek Dávid, Herzfeld Ella és Paula, Grosz Ilonka és Miklós, Hering Hilda, Kelemen Pali, Horváth Kornél, Böhm Mór, Kaiser Margit, Morzsányi Elluska, Nagy Dezső, Reutzsek Erzsike és Gyula, Dobrovits Margit, Könyöki Ilona, Seyderhelm R. Feri, Kálvin Erzsike, Pattantyús Andor, Szalkai András és Pál, Péterfy Vilma és Emma, Dukesz Anna és István, Lipták Gyula, Preisach Frida, Veress Gizi, Maróthy Laczika, ifj. Murakózy Károly, Kiss Erzsike, Waldmann Livia, Fried Ernő és Béla, Probstner Arthur, Herczeg Ilonka és Albert, Szerелеmhgyi Ervin, Bernhardt István, Krisay Szilárd, Nagy Lenke és Ernő, Réta Vilma és Miczi, Stanesa Miczi, Emike és Gyula, Krásonyi Stefike, Schönstein Mariska, Hajnik Ilonka és Miklós, Jurkovich Erzsike, Cséry Ilonka, Török Gabriella, Takáts Clementine és testvérei, Kőlesey Ella, Sziklay Vera, Koronhály Zoltán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Csisko Anna, Kassán*, kinek a jutalom-könyvet (*Regék és mesék*, írta *Vilma néni*, két színes képtáblával és szöveg-képekkel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LIV. köt. 18-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Hollós László, Gáldonyi Mariska és Miklós, Krajcsovics Paulicza, Ottó és Sándor, Richon Lili, Zorkóczy Atala, Balus Tódor, Szigeti testvérek, Schönstein Mariska, Glückseel Irén és Rajnárd, Mayer Jolán, Jülek Jani és Tihamér, Dobrovits Margit, Reutzsek Erzsike és Gyula Woida Margitka, Koronhály Zoltán, Zmeskáll Istvánka, Waldmann Livia.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Semmi olyan levélre, mely azon sajnó, a beküldője mért nem nyert még jutalom-könyvet? — ezen túl válaszolni nem fogok.

*

Varsaágh Lajos. Hogy a természeti szépségeken kívül mi érdekést láthatsz még Gömör-vármegyében? Ott vannak a nagyszerű vasművek Likéren. Ozdon s Bánrvén. Ott magaslanak a hősi Széchy Mária Murány-várának romjai. Ezek a dicső hajdanról, amazok a virágzó jelenről fognak szólni szivedhez és elmédhez. — **Poetschacher Sándor.** Ami adakozást szász valamely jótékony célra, csak hozzám küldjed. Szindarab nem sokára jelen meg. — **Keresztély Ernő.** A nyert könyv nem tölem vett emlék-tárgy, hanem a *kiadó*-hivatal küldeménye. A szép osztályzás dicséretedre válik. — **Ohrenstein Klára.** Sem az idén, sem tavaly nem jártam Aradon, hanem igenis harmadéve. — **Ebeczky Gabriella.** Már most egy szaktudós tekintélyéhez kell fordulnom. — **Balogh Andor.** Tán hogy néhány perccel jöttél korábban. A mondott napon este 7 ó. tájt mindig ott leszl. — **Fried Mariska.** Takaros levélkében azt jelented, hogy a rejtett nevet kitaláltad, még pedig a következőképen. Ezután pedig a *te* neved következik. Hiszen nem a *te* nevedről volt ott szó, hanem, mint a *»Kis Lap«* mult heti száma közölte: a *Roszcsonl Ferke* volt a földavány tárgya. Lám, ez okból szükséges, elküldés előtt elolvasni azt, amit irtunk. Ha így cselekszel, nem felejtetted volna ki a megfejtést. — **Andrássy Ilona.** Hogy ne volna szabad? — **Böhm Mór.** Azt kérde: »egynehány jó verset el tetszik-e fogadni?« El. Es nagyon meg fogok rajta örülni, ha beküldendő verseidnek jóságáról egy-azon véleményen leszek veled. — **Horváth Kornél.** Azon panaszkodol, hogy a jutalom-könyvet, melyet a sors neked juttatott, még mindig nem kapod meg. Azon ne csodálkozzál, mert hiszen a *te* neved a *»Kis Lap«* járatóinak sorozatában elő sem fordul. Van Horváth egy sereg, de egyik sem Kornél. Már most rajtad áll e hiba kiderítése. — *Több levélről a jövő számban.*

Jó Szív.

A szünidei gyermek-telep javára: Waldmann Livia gyűjtése 3 frt. (*Egyes adakozók:* Nagel Margit 78 kr. — Fisch Blanka 1 kr. — Weisz Lili 7 kr. — Klein Aranka 20 kr. — Weil Alice 27 kr. — Waldmann Livia 94 kr. — Waldmann Jenő 6 kr. — Waldmann Miklós 6 kr. — Zinger Anna 4 kr. — Mezei Margit 5 kr. — Balogh Emma 2 kr. — Kende Margit 10 kr. — Schvarcz Olga 1 kr. — Sütze Anna 1 kr. — Hammel Margit 2 kr. — Leszlényi Anna 12 kr. — Rayszki Emma 5 kr. — Márkus Erzsi 9 kr. — Adler Aranka 1 kr. — Tixier Olga 1 kr. — Sodits Karolin 2 kr. — Reidner Ágosta 9 kr. — Ránesburg Frida 1 kr. — Schvarcz Magda 1 kr. — Összesen: 3 frt.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.